

Toen ik in de zestiger jaren kwam genieten van de polders

rond Kallo en de vriendschap van de dochter van de kroeg “De Sluizen,” kwam ik in een andere wereld terecht. Het was alsof de tijd hier was blijven stilstaan.

Zover je kon zien was de linkeroever van de Schelde weiland. Kwam je uit de “Konijnenpijptunnel” richting Beveren dan zag je enkele wolkenkrabbers en overal de naam “Imalso.” Verderop, richting Kallo en Beveren, had je grote landbouwbedrijven die aardappelen of bieten kweekten. Her en der stonden wat koeien. Het eerste dorpje langs de expresweg was Kallo. Het centrum bestond uit een kerk, een gemeentehuis en daarnaast het huis van de gemeentesecretaris. Kleine woningen vormden een drietal steegjes die aansloten op het dorpspleintje.

Qua oppervlakte was Kallo relatief groot. En als je goed zocht vond je, met een hele grote omweg, de “Sluizen van Kallo.” Op deze plek had de grootvader van mijn vrouw een café met een winkeltje.

Je moest met de auto de halve polder doorkruisen, maar het pittoreske café was dan wel de beloning. Je trof er een groepje rustig

feestvierende Sinjoren aan. Zij kwamen er de beslommingen van de week wegdrinken.

De polders zaten vol wild. Overal zag je konijnen, hazen, fazanten en wilde eenden. Het was een paradijs voor jagers en stropers.

De douane en de dijkwachter en de lokale champetter keken nauwlettend toe dat alles naar behoren verliep. Tenminste als ze zelf niet in de kroeg zaten en de fluitjes De Koninck niet in treintjes werden genuttigd.

De douane controleerde het smokkelen met de nabijgelegen Nederlandse grensovergang Kieldrecht. Ze hadden opgefokte grote Amerikaanse wagens die op de kasseiwegen behoorlijk wat snelheid konden maken. Meestal stonden ze ergens verstopt achter een haag of een boerderij.

De smokkelaars waren gekend. Zaten ze niet in het café dan waren ze op pad.

Vaak als het donker werd, zag je lichten in de polders. Het waren stropers die met een lichtbak konijnen verblindden om ze te kunnen vangen. Sommigen deden het met een fret. Dit is een klein venijnig diertje dat achter de konijnen aanging en ze uit hun gangen verdreef.

Ik vond dit allemaal bijzonder boeiend. Maar zelf jagen was niks voor mij. Ik kwam van de

stad en was een outsider. Ze betaalden wel pinten voor me en ik gaf rondjes terug maar mij echt in vertrouwen nemen deden de dorpelingen niet. Toen ik aan de bar navraag deed over die lichtbakken op de velden keek iedereen de andere kant op. Ik wou enkel weten hoe het mogelijk was om zo’n razendsnel konijn, zomaar te vangen.

Op een dag zat er een boer met rubberen botten aan de bar. Hij had een klein groen hoedje op. De enige vrije stoel stond naast hem. “Zijt gij die van ’t stad die wil weten hoe ge konijnen vangt?”, vroeg hij. Ik zei: “Ja.” “Begin daar maar niet aan want ofwel pakken ze u ofwel vriest ge halfdood en wat ge verdient dat drinkt ge op aan dezen toog.” Ik zei dat ik er ook niet aan dacht om te gaan stropen. Ik dronk wel enkele “Koninkskes”, het tempo van mijn lief, die de dochter was van het café, kon ik niet volgen.

Dit brak het ijs. Maar toch vertelde hij me niet hoe hij tewerk ging.

Veertig jaar later kom ik Jean tegen in mijn brasserie. We babbelen wat over vissen en jagen. Hij vertelt me dat hij voorzitter te is van de landelijke zeevissersbond. En hij laat me weten dat hij konijnen ging jagen op de berm van de E19 van Brussel tot Antwerpen. Ik was één en al oor. Wie doet zoiets? Wie kruipt voor

dag en dauw uit zijn bed om konijnen te gaan vangen? Jean dus hè.

Mijnheer,

Ik heb de eer u te melden dat ik akkoord ga met de verlenging van uw toelating, verleend onder het nr. AHALG-E10-000 nr. 09031 op 29.2.1980, om wilde konijnen te vangen en te verdelgen bij middel van fretten en huidige op de bermen van de autosnelweg E10 tussen grens Hilprijk en grens Brabant behalve op de bermen gelegen aan de westkant van de E10 tussen de Hetebrug te Males en de brug Battenbroek.

Deze verlenging is één jaar geldig onder dezelfde voorwaarden, doch kan ten allen tijde ingetrokken worden.

Hoogachtend,
De Hoofdingenieur-directeur
van Bruggen en Wegen,

Bij het proeven van een wijntje legt hij me haarfijn uit hoe je met een fret konijnen vangt. Volgens mij is een fret een wild venijnig beestje met vlijmscherpe tanden dat alles wat daartussen komt kapot bijt. Maar het blijkt dat een fret zijn baasje kent zoals een hond. Hij laat zich pakken en in een kooi stoppen. Hij komt altijd terug bij zijn baas nadat hij is vrijgelaten voor de konijnenjacht. Jean vertelt dat hij met zijn vriend netten ging vastpinnen over de

uitgangen van de konijnengangen. Ze sloten op die manier de vluchtwegen af en als de fret achter een konijn ging kwam dit terecht in het net en werd het gevangen en gedood.

Als je pech had, vertelde Jean, dan kroop het konijn in een doodlopende gang. De fret ging erachteraan en beet wel in de poten en achterste van het konijn, maar kon niet bij de kop. Meestal viel de fret van vermoeidheid in slaap. Jean moest dan noodgedwongen de fret uitgraven.

Leuk was dat de rijkswachters- die op de E19 toezicht hielden, meenden stroopers te kunnen pakken. Maar in plaats daarvan moesten ze de jagers succes wensen met de jacht want zij hadden een vergunning.

Ik kan me voorstellen dat je vrolijk wordt als je zo'n wetsdienaar even tewoord kunt staan en deze zich moet verontschuldigen voor de storing. Dat Jean die gasten nog een veeg uit de pan gaf omdat zij zijn jacht hadden verstoord was meegenomen.

In de polders hoorde ik de wildste verhalen over konijnenjagers. Ze hypnotiseerden konijnen om ze aldus te vangen. Maar na de vakkundige uitleg van Jean werd één en ander duidelijk. Een konijn dat uit een gang komt, moet even wennen aan het licht. Het rent van je weg en gaat zich achter een bult in de berm

verstoppert. Je stapt er rustig naartoe, zet je voet erbovenop en je hebt het konijn. Klinkt ongeloofwaardig, maar met de ervaring van Jean leek het me volstrekt doenbaar.

Ik heb veertig jaar moeten wachten op de uitleg over de wilde konijnenvangst.

Smokkelen aan de Nederlandse grens heb ik niet geleerd. Onze boter kwam sowieso uit het winkeltje over de grens. Ik stond tussen de vele Vlamingen die even enkele franken uitspaarde. Iets wat die van over de grens al jaren deden. Ik had een Mercurey Comet; een soort slagschip van een wagen. Zestig kilometer per uur was het maximum op de gladde kasseiwegen in de polders. Gelukkig stond ik boven alle verdenking omdat ik met de dochter van de kroeg vrijde. De douaniers wisten dat en ik wist dat zij douaniers waren. Soms hadden ze tabak in beslag genomen en deponeerden die op de toog. Ze dronken iets te veel en vergaten de tabak. De volgende dag lag de tabak afgeprijsd in de houten rekken van ons winkeltje. Enkele dagen later kwam de patrouille terug binnen en vroeg of mijn schoonvader verse garnaal had gevangen. Ze namen wat garnaal mee voor thuis en zo was iedereen tevreden.

Op een nacht hoorden we in het café de sirene van hun wagen. We zagen de koplampen van een smokkelaar met vrachtwagen snel

naderen. De chauffeur stopte met gierende banden en gooide enkele grote dozen in Melkader. De Melkader is het riviertje dat de afwatering van de polders verzorgt en uitmondt in de Schelde via een sluis. De man stormt het café binnen en bestelt een pint. Even later stormen ook de douaniers het café binnen. Of wij iemand gezien hadden die sigaretten in het water had gegooid? Hoezo sigaretten vroegen wij? Welja op de Melkader drijven allemaal kartons. Neen, dat wisten we niet. "Godverdomme," vloekte de chef." Hij is ons weer ontglipt, en we zaten er zo dichtbij." Aan de chauffeur van de vrachtwagen vroegen ze: "Weet gij van wie dat die camion is?" "Neen," zegt deze. "Die staat hier al de hele namiddag." "Miljaar, miljaar, allez Elza, tapt ons maar iets hè."

Na een uurtje glipt de chauffeur door de keuken naar buiten. Stilletjes reed hij de vrachtwagen achteruit, draaide en vertrok.

Wie hij was hebben we nooit geweten. De douane ook niet. De boer die ploegde voort. En Jean heeft nog jaren de traditie van het wilde konijnen-jagen in stand gehouden. Als hobby en omdat een wild konijn altijd beter smaakt dan een tam konijn.

Nu koop je wild konijn in een supermarkt. Maar dit ruikt niet meer naar de polders of de

bermen van de E19. Het intense contact met weidse velden als de avond valt, of als de zon opkomt en de lage mist het dartele leven tussen de graspollen toedekt, vind je niet in een plastic zak van een supermarkt. Dat heeft Jean wel gekend en is een ervaring voor het leven.

Sam